

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felolós szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref. papi háznál, hová a kéziratok,
Kiadóhivatal:
városház, főjegyzői iroda, hová az előfizetések és hirdetések
küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 80 kr.

„Ép testben ép lélek!”

Társadalmi életünk fő rugója, mozgató eleme, intézményeink életre kelésének s felvirágzásának leghathatósabb emeltyűje azon összetartás volt, melylyel városunk és vidékünk intelligenciája minden nemes, jótékony és életrevaló cél iránt a legnagyobb érdekltséget tanúsította. Az „egyesült erővel” való küzdés mindig meghozá babérait, sikerrel koszorúzva az önzetlen munkát és egyszersmind ösztönözöl szolgálva a további munkálkodásra. És valóban, ha végig tekintünk azon intézmények s társulatok során, melyeket városunk falai között a fáradhatlan tennivágyás, a minden szép iránti igazi lelkesedés megteremtett, lehetetlen az elismerés legmelegebb kifejezéseivel nem adóznunk azok iránt, kiknek buzgósa évtizedeken át nem lankadva, annyi szépnek létrehozását eszközölte. A maga nemében páratlanul áll városunk nagy Magyarországon! Virágkorában, nem a Báthoryak idejében, hanem alig tíz év előtt még, annyi culturalis intézményt istápoló kebelében, mennyivel egy hasonló népességu város sem dicsekedhetett. Hogy többet ne említsünk fel, meg volt alapítva s virágzó működésű volt, tanintézetei mellett „Gazdasági egylete”, „Műkedvelő társulata”, „Jótékony nőegylete”, „Tűzoltó egylete. Volt „Kisdedóvodája”, „Vívóegylete”, Korcsolya egylete.” A két utóbbi kivételével, melyek tagjai számának megapadásával működéseiket felfüggesztették, a többiek ma is rendes munkában vannak, jelétül annak, hogy az egyszer elvetett nemes gyümölcsmag termékeny földbe hullt s a folytonos ápolást sohasem nélkülözte. Ime, évente ott látunk a tél kezdetén negyven-ötven szegény gyermeket a jótékony nőegylet által fel-

ruháztatni; tanui voltunk a legutóbbi tűzvész-nél minő fáradhatlanul teljesíték nemes hivatásukat derék tűzoltóink; tapasztalhattuk, minő eredményt tud felmutatni „Műkedvelő társulatunk”, mely legutóbbi előadása alkalmával hatvan szereplőt — jobbaknál jobbakat — állított a világot jelentő deszkákra; — és ne emlékeznénk melegen ifju „gazdasági egyletünk” által rendezett „gazdasági kiállításról”, érdekes „lőversenyekről?”

És mégis, van még kívánni valónk: felkelteni azt, mi életjelt nem ad, — mert nem halt meg, hanem csak alszik. Két egyletünk van, mely névleg van fenn csupán: a „Korcsolyázó egylet” és „Vívó-egylet.” Mindkettő évekkkel előbb igen virágzó állásnak örvendett, számos buzgó tagot számlált, lassan-lassan azonban ezek száma megapadván kénytelen volt mindkét egylet rendszeres működését beszüntetni. A „vívó-egylet” több mint hét éve, a „korcsolyázó-egylet” három éve már, hogy „tetszhalott.”

Társadalmi életünk összetartó elemeinek megfogvatkozása okozta az egyletben a rangás beálltát, mert nem jutott már annyiféle tetterő. Másfelől az irányzat is kiválólag a szellemi működésre utalt, mely könnyebb, kegyelmesebb foglalkozásnak kínálkozott. De nem megfelelőnek. — Hajdan Athen és Sparta két különböző elvből indulva ki törekedtek hazájukat nagygyá, hatalmassá tenni. Az szellemi téren akart hódítani, ez a nép erkölcsi és anyagi erői fejlesztésével küzdött az uralomra. Boldog Róma, mely mindkettő egyesíteni tudta! Mit ér a szellemi erő, ha túlfokozott működése rövidre szabja az emberi lét határát? És a nyers erő, ész és szellem nélkül?! Azt az axiomát: „Ép testben ép lélek” — követnünk kell, hogy szellemi működésünk sikeres, gyümöl-

csöző és hosszan tartó legyen. Egyleteink közül — ha már annyival birunk — annak a két egyletnek, melynek feladata épen testi szervezetünk erőssé fejlesztése, folyton épségben tartása: hiányozni nem szabad. A napontai egy órai séta, egy órai testmozgás, izomgyakorlat, legyen az vivás, torna, lovaglás vagy korcsolyázás, nélkülözhetlen kellék a testi erő és egészség fentartására. Mindenkinék. De főképen azoknak, kik foglalkozásuknál fogva a folytonos ülésre vagy zárt helyen tartózkodásra vannak utalva. Tehát okvetlen szükséges első sorban a szellemi munkásoknak, melyek közé városunk intelligenciájának egy nagy része tartozik.

Ujat alapitanunk már nem kell. Mert meg van mindenünk; csak propagandát kell csinálnunk az eszmének, hogy felkaroltassék.

A két egylet azonban, t. i. egy „Vívóda” és „Korcsolyázó egylet”, mint több oldalról tett nyilatkozatokból megítélhető, különkülön — fájdalom — alig virágozhatnak. Már pedig fenállása, új életre keltése csakis ugy kívánatos, ha arra a színvonalra emeltetik s azon a színvonalon folyton meg is tartatik, mely bizonyos vonzást gyakorol s kellő haszonnal jár a tagokra nézve. — Körülményeink szerint valóban alig volna ez kivihető két egyletre nézve, — mert kevesen vagyunk.

Alakítsunk azért a két egyletből egy „Athleta egyletet” s vegyük be ennek keretébe, más városok példájára, mind ama testgyakorlatokat, melyek anyagi erőnk épségben tartására, fejlesztésére hasznosak. Így a vívást, tornászást, (távgyaloglást), korcsolyázást, uszást. Ez egylet volna az, melynek jelenben fenállása leginkább célhoz vezető s biztosított lehetne. Mert egyesítné mindazokat, kik a vívás vagy a torna, uszás és korcsolyázás barátai, kik

TÁRCZA.

A tizenharmadik.

— Rajz. —

Irta: Giccezy.

Tavaszi volt, virágos, szép tavasz!

A kert bokrai között enyhe fuvalom enyelgett a lágyan suttogó zöld levelekkel, a jáczintus kelyhe el volt telve a méh döngicselésétől, a nap enyhe csókkal unszolta a duzzadó rózsabimbót, hogy tárja fel neki kebelét, a kis madár a viruló orgonabokorban vig csicsérgéssel csalogatta párját s olyan kedves zsongás támadt a balzsamos levegőben.

Tavaszi volt — virágos szép tavasz!

... Vén hársfa alatt hosszú asztal dusan van felterítve s vidám társaság ül a bő lakomával. Kisfalvi Editet eljegyezte Halmi Sándor a fővárosból. Az asztalfőn ült a ház urnője, egy az aprólékossáig gondosan öltözött elegáns dáma, a ki még mindig nagyon sokat ad magára, mellette a tiszteletes asszony, a ki testének örvendetes terjedelmével alig-alig fért meg ifju asszonykori selyem pruszlijának ezüst kapcsai között, a többiek tarkázva ültek s kedvesen zárta be a társaságot a fiatal pár.

A tiszteletes ur már egy fertály óra óta küszködik egy pohárköszöntővel, a szent iráson kezdte, de most épen a rózsá bimbóról és ezüstös holdvilágról végez be egy periodust, hogy hol fog megállni, arról talán még ő se adhat biztos felvilágosítást. Különben senki sem ügyel oda, egyedül a kedves élete párja, az minden szavát lesi s bámu-

lattal legelteti szemeit a h élettárs mélyen bekopaszodott homlokán.

A nótáros a postamérral évelődik, hogy melyiknek van több dolga é melyik hivatal fontosabb az államra nézve. A tisztáné ugyancsak huzogatja a száját a jegyzőnével beszélgetve s szürke szemeivel oda-oda sandít a fiatal pár felé, nyilván azt magyarázgatja, hogy nekít eladó lánya van, de egyik sem olyan prédálnialó, hogy egy-két szóra oda dobna minden nagyrosi pillangónak, kiről jóformán azt se tudja, ki, icsoda. A jegyzőné egy szabad pillanatban a-oda vág hamiskásan ragyogó szemeivel a fél fel oda hallgató postamesterné felé. Csak a szeilk beszélnek, de megértik egymást. Tudják, hogyért őli a méreg a tisztartónét, hogy az ő Tercsijét csak megnézte az a fővárosi pillangó aztán öppent a szomszédkert szép virághoz s ott is mált, pedig abba a kertbe csak egy virág van az öve van őt is, egyik jobban kinyilva, mint a másTercsika, Málcsika még a legkisebbik Nánika sengészen bimbó már, lehetett volna ott válogat! Tudja jól ezt a dolgot az a két hamis máju asszika s ezért vágnak össze olyan jó kedvvel ragyogszemeikkel s ha piros ajkaikat nem is nyitottáhevetésre, de a szívők csak ugy repesett örömm, mikor a tisztartóné sárga szeplős arcza ki-kigadt a haragtól.

A tiszteletes ur mospen a fiatal párnak a hajdani örökösökben leenörömmüket ecsetelé s a tanító már hatodikszor hittgy vége van a toasztnak és kiálta éljent és mind atszor fenéig ürité a poharat, a tiszteletes a bto éljentől még jobban neki melegedett s talán s nem is áll meg, ha a tisztartóék Málcsikája kőnem sivít az ijedtségtől megtompult hangján:

— Jézus, Mária tizenhármán vagyunk!

Ekkor már a pap is hamar rávágta, hogy isten éltesse őket, a tanító még hamarabb kihörpinté már hetedikszor a teli poharat s aztán egy kevés ideig néma borzongás vett erőt a társaságon, s aztán minden ajkon ott borzongott a kérdés:

— Vajon ki lesz a tizenharmadik?

A tisztartóné beteges hangon békétlenkedett, hogy mért is nem ügyelnek a terítésnél, gondatlan-ság így utánna nem nézni valaminek, ki lehetett volna kerülni a bajt, most már elkerülhetlen a gyászos végzet, a tizenharmadik oda van . . . Jaj Tercsikém . . . !

A házi asszony csak egy véghetetlen gunyos ajkbiggyesztéssel válaszolt e sopánkodásra, a jegyzőné meg a postamesterné megint össze vágta kacsintós szemeikkel s most is megértették egymást. Lám, lám a tisztartóné azért sopánkodik legjobban a Tercsikéért, hogy őt leginkább odaadná a halálnak, vénecske is és meglehetősen himlőhelyes szégyenke.

— Kérem, kérem! agyrém, bába lelte babona, művelt emberek közt, hogy is lehet ilyenről még szó is — szólt a pap — s méltatlankodva borzogatá tar homlokát. De bizon a félelmes borzongást csaknem oszlata el a bölcsbeszéd s némileg talán még jobban enyhíté azt a hatodik fogásul asztalra érkezett, ropogósan pirosra sült malacz pecsnye; de végképen azonban ez sem oszlata el.

A tanító még sürűbben üritgeté a poharat, nyilván azzal biztatgatá magát, hátha ő lesz a tizenharmadik s akkor világos, hogy nem iszik ő többet ilyen jó pirosat. A tisztartóné valóságos ideglázt kapott s a Tercsikére ráparancsolta a nagy kendőt, pedig a májusi nap ugyancsak melegen küldte

feltalálhatnák az egylet keretében egyen-egyen azt, mire hajlamuk, kedvtelésük van s bizonyára befolyának egész buzgalommal az egylet felvirágoztatására. Egy ily egylet aztán képes is lenne tagjainak kíváncsiak szerint berendezkedni. Tarthatna nyári és téli vívó- és tornatermet, pompás korecsolyapályát az egész idény alatt folyton jól kezelve, állandó uszodát, — és számtalan volna, ki mindezeket igénybe venné mind, egyszerre és felváltva naponta, a mint időbeosztása megengedné.

Épen most lenne a legjobb ideje erről gondoskodni, küszöbén a nyárnak. Nehány hét alatt életet nyerhetne a régi vívóiskola, berendeztetnék a már mult évben tervezett uszoda és tornaszat. Van egy kitünő szép és alkalmas helyünk is, városunk kellős közepén s ez a Báthory-vár, melynek lovag terme könnyen alakítható volna fedett torna és vívócsarnokká, a mellett, hogy a parkká alakított tágas várudvar, szép időkben, e gyakorlatok által igénybe volna vehető.

Keltsük fel tehát almaiból szunyadozó egyleteinket s hirdessük az ígét, hogy: „Csak ép testben lehet ép lélek.“

A két egyletnek, úgy tudjuk ma is megvannak „lemondatlan“ tisztviselői. Vagy legalább elnökei. Ezek feladata volna a jelenleg csak névleges tagokat s az eszme barátait egy értekezletre hívni össze, mely, hogy nem lenne érzéketlen ez irányban, arról alig van kétségünk.

Vidéki levél.

Tekintetes szerkesztő ur!

A szilágymegyei tanítótestület sz. somlyói járás köre folyó évi május hó 1-én a perecseni állami-iskola helyiségében megtartotta a tavaszi rendes köri gyűlést a következő tárgysorozattal:

1. Bene Ambrus a járás kör elnöke egy rövid, de a szívhez szóló beszéddel a gyűlést megnyitja.

3. Sarkadi Gyula kr.-horváti ref. tanító gyakorlati tanítást tart az elemi népiskola III-ik osztályában az olvasás köréből kezelve a „Veszőparipa“ című olvasmányt — míg egyfelől — elismeréssel vagyunk a növendékek folyékony olvasása iránt, másfelől a tanítást is sikerültnek nyilvánítnak.

3. Miután az egész Szilágymegyében, de főleg járáskörünk területén levő községi iskolákban a tanítók általános nem kaptak államegilyt. minék következtében a tanítók e tanév ugyiszólva három negyedéről nem kaptak fizetést s így a nyomor s pálya iránti elkeseredés szűke kényszer helyzetben — elfogadta azon indítványt: a jegyzőkönyv rendén keresik fel a központi bizottságot, hogy indítson országos mozgalmat, — s vajha szívére venné ez ügyet a közigazgatási bizottság s hatalmas pártfogásával szót emelve lenne a nyomor, vajha többé nem ismétlődne!

4. Magyar Lajos varsólezi közs. isk. tanító, ismerteti a zilahi II. temetkezést segélyző társulat alapszabályait s ajánlja, hogy a társulatot pártolják minél

csókjaik a halandó emberekre. A két hamis asszonyka szemének gyakran akadt dolguk egymással.

Emez általános rémület közepette vidáman hangzott fel az asztal végéről Edit kedvesen csengő nevetése:

— Ne féljenek, leszek én a tizenharmadik, én nem félek hogy meghalok! Jöjjön Andor bontsuk meg a társaságot, hogy ne legyenek tizenhárom s hóféher karját az Andor karjába fűz s vidáman nevetve indultak lefelé a gyepűs ösvényen, míg egészen elfedé őket egy nagy, virágzó jácmin bokor.

Nem sokára a társaság is oszlani kezdett. A tisztartóné reszketve fogta karon Tercsikéjét, a kőről a nagykendő alatt kövér cseppekben hullott a verejték, utánuk a két hamis asszonyka végre szabad folyást engedett nevető kedvének. A tiszteletes méltatlankodva vette karjára hitvesét, ki alig várta hogy a szorongató kapesokat megengedje. A tanító végezetre sebesen hajtott ki egymás után vagy három pohárkát, a jegyző és postamester meg azután is igyekeztek kapacitálni egymást, de még az uton sem tudtak megállapodni, hogy melyik hivatal hát fontosabb, de abban mind a ketten megegyeztek, hogy mind a kettőt nagyon csúdarul fizetik.

A társaság eloszlása után, midőn a nap már pihenőre készült, a háziur is szundikálni dőlt egy pamlagra, az urnő a tükör előtt elegáns pongyolával cserélte fel feszes ruháját, a fiatal pár a jácmin bokor tövében mint kis madár a párjával csicsereggett, bohóskodott — álmodozott szerelemről, boldogságról.

Az esti szellő édes susogással ringatta álomba a faleveleket, a dőngiesélő méhike bucsu csókot hintett az álmodozó jácintus kehelyre, a kedves zsongás lassan, csendesen kihalt.

Alig telt el egy hónap Halmi Andor fővárosi ügyvédet Kisfalvi Edittel összeeskette a tiszteletes.

tömegesebben sőt igyekezzenek saját körükben másokat is ez ügy fontosságáról meggyőzni. A gyűlés köszöntét nyilváníja — szólnak.

5. A jegyzőkönyv felolvasása s helyben hagyása után — érdekes felolvasást tartott Zoványi Lajos krasznai állami ig. tanító a „Testi nevelésről“. A mű bírálat végett kiadott Tóth János zoványi közs. tanítónak.

6. Farkas Etelka k. a. sz.-somlyói közs. isk. tanítónő szaválja Jókai Mórnak „A holt költő“ című versét, köztetszéssel; röktönözött s önként vállalt szereplésért köszöntét nyilváníja körük.

7. Több nemű rendeletek elintézése után a jövő gyűlés helyét Ipp tüzettét ki.

8. Ebéd után körünk testületileg látogatta meg a leány iskolát. Innen pedig t. Kovács Ferencz elismert pomológus kertét vettük szemügyre, ki azíves volt mindent megmutogatni s bő tapasztalatait közölni. — Oh vajha minden községben találhatnák ily pomológus s oly szakértelemmel berendezett kiski, de csinos kert.

Midőn tehát szerencsés vagyok a gyűlés eseményeit a fentebbiekben közölni, bátor vagyok fölkerülni a tekintetes szerkesztő urat, hogy legyen szíves ezen közleményt a legközelebb megjelenő b. lapjában fölvenni.

Kelt Varsólezon, 1886. május 4-én.

Magyar Lajos,
járásbíró jegyző.

Kémer, 1886. ápril 29.

Tekintetes szerkesztő ur!*)

F. hó 26-án Husvét ünnep másodnapján bucsuzott el községünkbeli Erős Lajos ev. ref. lelkész, kit rövid másfél évig tisztelhattunk nem csak, mint lelki atyánkat, hanem mint oly embert, ki teljes odaadással a nép javára, boldogulására működik, — oktatónk, és barátunk volt ő a szó teljes értelmében és mint ilyen kiterjeszté figyelmét nem csak a szép erkölcsi fejlesztésére, hanem a magyar jellegnek a külső formákban való fenntartására is, és így az ő érdeme, hogy a népviseletben oly reformokat hozott be, melyek az eddig divott és inkább oláhos szokásokat megváltoztatta.

Kiköszöntő beszédjét meghallgatni a nép apraja, nagya összegyűlt és e meghatósan szép, fenkült lélekkel előadott szónoki beszéde után alig maradt szem könnytelen, 1073 hiva jelent meg ez alkalommal az egyház falai között és midőn az Istentisztelet után eltávozott, mindenki azon igyekezett, hogy még egyszer kezét foghasson a szeretet lelki pásztoral.

Emléke örökké élni fog lelkünkben és legfőbb ohajtásunk az, hogy a hova távozott új otthonában szintén feltalálja a hivi részéről azon benső vonalmat és őszinte tiszteletet, melyel mi iránta viseltettünk.

Kémeri.

Heti szemle.

A képviselőházban a népfelkelésről szóló törvényjavaslatot tárgyalják egy pár nap óta. Ugyanazok a kormány hosszas tárgyalással indoklással előterjesztette az Ausztriával tíz évre kötendő bank- vám- és kereskedelmi megegyezéséről szóló törvényjavaslatokat.

A Romániával megújítandó szerződés megkötésére nézve a tanácskozás mind folynak. Románia

*) Mult számunkból ér szűke miatt kimaradt.
Szerk.

A ház urnője kellemetlenek találta az eljegyzéskor a falusi társaságot, a lkdalom csak szűk családi körben tartatott meg, még a két tanu is a fővárosból való volt, valamint a volí rokonai a asszony-ságnak.

Nem lehet mondani hogy nem kontóztak erre a napra a falusiak, de mindannyi közt talán legjobban a tanító, nem egybért, csak azért a kitünő pirosért.

Az asszonyok összes rebbentek az nap a tisztartónékhöz, ahol is a ávé mellett feloldódott a nyelv de legjobban a há asszonyé.

— Majd — majd a égín lássa meg Kisfalviné a bolond göggyével mit csinált. Oda adta a lányát annak a jövevénynek, mt fővárosi ügyvéd, a nélkül, hogy ösmerné mily, mifele, mifajta. Ügyvéd — hiszen van Pesten oán ügyvéd, hogy üveges hintóban járhat, de többyan, hogy csizmára sem telik szegénynék. Ebből pillangóból is csak ilyet néztem ki, a gazdagsága vette el; pedig az öreg Kisfalvi egy türe valóem ad nekik, míg meg nem hal, anélkül is ellene az egész komédiát.

— Majd — majd! . . . még meg sem hívott bennünket, kicsinyelte a usi társaságot, csak azt a zsiros papnét tartotta rához méltónak attól még meg se tudhattunk semmilyen mutuj, hogy még beszélni sem tud

Ette a kifakadásra ét kacsintós szemű asszonyka csengő nevetésbenrtki s végre elragadt az az egész asszonyi társaságról kedve derültek. Lehet, hogy Edit épen, akkor rgté el a pap előtt a holtomiglan — holtáiglant.

. . . . Hát bizony oda a mamája Editet Halmi Andorhoz, pedig zán nem tudott többet róla, mint hogy pesti úd, pedig tudakozódott utánna Pesten, de onnanem írtak egyebet se jót se rosszat: ügyvéd, fiatalyvéd.

Hamarosan ment ez egész dolog, itt járt a szomszéd városban — dja mifele ügyben — s

semmikép nem hajlandó kedvezményt adni részünkre, dacára annak, hogy Magyarország is hasonló kedvezményt kínál Romániának.

A görögországi bonyodalnak közelednek a vég megoldáshoz. A kemény ultimatum után egy szelidebb jegyzéket adott át a görög kormánynak a nagy hatalmak, melyben a lefegyverkezés határidejét is megjelöltetni kéri.

Fontos a poroszországi képviselő házban a rom. kath. egyházzal való kibékülést célzó törvényjavaslat tárgyalása. Bismark hajlandó a májusi kényszer törvényeket enyhíteni s a rom. kath. egyház eddigi jogait vissza engedni, hogy az állam és egyház között a békés harmonia létre jöjjön. Ezen törvényjavaslatnak erős ellenzéke van a szabadelvű ellenzék részéről, kik Bismarknak eljárását s ezen törvényjavaslatl szemben elfoglalt álláspontját határozottan rosszallják és helytelenítik.

Különfélék.

* **Tisztelettel felkéretnek** mindazok, kik a mult évi tartozásaikat még be nem fizették hogy azokat mielőbb kiegyenlíteni sziveskedjenek. A kiadó-hivatal.

* **Dr. Klammarik János** közoktatásügyi miniszteriumnál osztály tanácsos e hó 8-án váratlanul jött városunkba. Megérkezése után azonnal széttekintett a gymnasiumi épületben. Megnézte az intézet irodáját, szertárait s torna helyiségét. Semmi más kifogást nem tett, mint azt, hogy a torna-terem tágasabb csarnok által lenne helyettesítendő, és hogy a természetani műszerek üveges szekrényekben lennének elhelyezendőek. 9-én l. e. 10 órakor a gymn. ifjúságot kívánta összegyűjteni megtekintés végett. Ez a város polgármestere által vezetett néhány városi képviselő jelenlétében megtörténvén, a városház tanácstermében több városi képviselőkkel értekezett a rom. kath. gymnasium jövő fennállhatásáról s a tárgyalás eredményéből ítélve alapos kilátás lehet arra, hogy gymnasiumunk az 1886—7. tanévre a törvény kívánalmához képest berendezhető lesz és így a nyilvánossági jogot is megfogja kapni. Városunkból 9-én d. u. 3 órakor Zilahra utazott az ottani gymnasiumnak állami kezelés alá vétele tárgyában szükségelt intézkedések megtétele iránt.

* **Fagy.** E hó 7-én virradóra a fagy összeszőlő terméseinket tönkre tette, a kár óriási, a legszebb reményekkel kecsegtető idei szüretnek vége, és szőlős gazdánk fájó szívvel tekintenek a fagy által semmivé tett szőlőtőkékre. Gyümölcsben is rendkívül nagy a pusztulás, valóban ez évre gyászos kilátásaink vannak.

* **Körörorvos választás.** Dr. Ajtai Endre városunk közedveltségben álló egyik orvosa, lapunk egészségi rovatának vezetője nagy többséggel és még nagyobb lelkesedéssel választotta meg az egyesített Hosva kémeri körörorvosi állomásra. A közegészségi orvosi kör a választás által bizonyára egy ügybuzgó s lekiismeretes orvost nyert s ezért csak gratulálhatunk!

* **Gyászhir.** Özv. Réner Imréné szül. Vai Zsuzsanna e hó 9-én elhunyt. Hült tetemei e hó 11-én adattak vissza az anyaföldnek, a végtisztelesség-tételen az önk. tüszöltő egylet is testületileg vett részt. Nyugodjanak békében porai.

* **Hitbizomány.** Mint halljuk, Károlyi Alajos gróf, londoni nagykövét, hitbizományt akar alapítani s abban szatmármegyei birtokai is felvéve lesznek. E célból már a hírtokok bírói becslése is kérelmezve lett.

egy itteni fiatal ügyvéddel kijött Kisfalvára s Kisfalviékat is meglátogatta s harmadik jövetelekor már jegybe tette Editet s negyedszer már örökhűséget esküdtek egymásnak.

Hát bizon oda adta a mama Editet, mert hízelt neki, hogy leánya fővárosi asszony lesz, oda adta, mert Edit igazán, szívéből szerette azt a férfit. Csak az öreg Kisfalvi nem akarta az egészet, ismerni szerette volna azt az embert megösmerni a legapróbbig, mielőtt a leányát neki adja, de különben sem szerette az olyan embert, ki üveget hord a szemén, hogy ne lehessen bele láni, aki mindig mosolyog, a ki a szemébe lógva hordja a haját, hogy ne lássák mi ül a homlokán.

De azért mégis oda adták Editet, mert Edit szerette Andort, aztán meg a lelkibe úgy se lehet belátni senkinek, a jövőt senki se tudhatja, hát ök honnan tudnák.

Bár megtudhatták volna!

Edit elment, a falusi társaság is kifogyott a beszédből, Kisfalviéknál is a rendes kerékvágásba esett minden, az öreg ur sokat pipázott, az urnő sokat ült a tükör előtt, előre tervezgeté, hogy milyen és hányféle ruhát csináltat ha Pestre megy.

Rövid egy hónap alatt, megérkezett az első levél Edittől, az öreg ur hangosan olvasá:

Kedves papa!

Mi boldogok vagyunk, de az Andor azt mondja, hogy a boldogságból nem lehet elélni, azt mondja, hogy neked van bőven a mi szükséges még a mi boldogságunkhoz, add ide hát nekünk azt, a mi kell még a mi boldogságunkhoz. Az Andor nappal soha sincs itthon. Csókol aranyos kis leányod Edit.

Az öreg egy nagyot káromkodott, egy óriási füstöt bocsátott és csak annyit jegyzett meg a levélre, hogy: „Abból ugyan nem eszik az Andor.“

Persze az urnő másképp fogta fel a dolgot. Adni kell nekik, Andor még kezdő ember, ismeretiséget kell neki csinálni, az meg pénzzel jár. . . . stb.

* **Kögyöradományok kiosztása.** A f. évi április hó 10-én dühöngött tüzvész által károsultak részére ujjabban begyűlt s pénzbeli adományok kiosztását f. évi május 9-én eszközölte polgármester **Geneszy Sándor** ur egy e czélból a városi képviselők közül egybehívott bizottság jelenlétében és pedig a következő arány szerint: I. Ház tulajdonosok: **Lukács József 22 frt, Krisztián Antal 22 frt, Lőrinczy Józsefné 22 frt, Vas Mihály 22 frt, Szabó József 17 frt, Stéflí Cz. Ferencz 17 frt, Hoszu László és Kis Katalin 17 frt, Vizi Ferencz 17 frt, Kozma József 17 frt, öz. Kalik Lajosné 17 frt. Összesen 190 frt. — II. Lakók: Sárközi Ferencz 5 frt, Vas László 5 frt, öz. Veres Lászlóné 2 frt 10 kr. Összesen 12 frt 10 kr, — mely kiosztott összegeket a tűzkárosultak a leghálásabb köszönettel vettek, ezen ujjabban begyűlt 202 frt 10 kr összeghez járultak: Sz.-Somlyó város szegényalap pénztára 50 frt. Sz.-somlyói takarékpénztár 100 frt. Sz.-somlyói vereskereszt egyeslet 20 frt. Páskuj Lajos kanonok adománya 10 frt. Főtiszt. Barbolovics Alimp 5 frt. Főtiszt. Kárpáti Gratián 5 frt. Főtiszt. Hassák Vidor 4 frt. Goldglancz Ignác 6 frt 10 kr. Józsa Gyula 2 frt. Összesen 202 frt 10 kr, ezen összeg a kiosztás napjáig le-
tétben kezeltetett és polgármester ur a kiosztás alkal-mával a kegyes adományozóknak legbensőbb köszöne-tét nyilvánította ki.**

* **A difteritisz orvosa.** Sarkadon, Biharmegyében — mint írják — egy Hevesi Vincze nevű, egyszerű orosházi csizmadia csodadolgokat művel a difteritisz gyó-gyítása által. Gyógyításainál a biharmegyei főorvos és a belügyminiszter által leküldött ellenőrző orvos is je-len van s mindnyájan bámulatraméltónak találják He-vesi találmányát, mely 12 óra alatt a leghevesebb dif-teritiszt is kigyógyítja s mely már több mint 300 gyermeket ragadott ki a halál torkából. Nagy ál-dás volna az emberiségre, ha e hír igaznak bizonyulna!

* **Pap választás.** A vérvölgyi ev. ref. egyházköz-ség folyó hó 9-én papjává Berde Sándor papjelöltet választotta meg. Gratulálunk!

* **Munkácsinak** legujabb nagyszerű festménye „Mo-zárt végperezai“ a fővárosban ki lett állítva s nagy fel-tűnést kelt.

* **Br. Kemény Gábor** miniszter lemondásáról szóló híreket N. W. Tagblatt egy budapesti sürgönye is megerősíti — hír szerint. A távozó miniszter utódja gróf Bánffy Béla, a képviselőház alelnöke lesz.

* **Hiteles táviratok.** Távirati uton tett megrende-lések, szerződések stb. mindeddig nem birtak hitelesség-gel s számos visszaélésre adtak alkalmat. Legujabban Amerikában egy autograph-táviró rendszert találtak fel, amely a feladó saját kéziratát juttatja a címzett kezéhez. Az ilyen táviratot bronzfestékbe áztatott kes-keny papírszalagra írják, amelyen mozgó peczek fut végig, követve az írás minden vonását. A címzett tá-
viró állomáson egy hasonló peczek utánozza pontosan a kéziratot. Az ily táviratok tehát hitelességgel bírnak.

* **Drága kutya.** Hatszáz forint olyan összeg, a mit nem minden ember adhat egy kutyaért. Rezső trónörö-kös pedig épen annyiért vett meg egyet Andrianszky ebtényésztőtől, midőn legutóbb a fővárosban volt. And-rianszky a tavalyi bécsi kutyakiállításon vizsláját ki-állította s midőn a trónörökös a kiállítást meglátogatta, megtetszett neki a vizsla, s megkérdezte a tulajdo-nostól, van-e kutyának kölyke? Akkor nem volt, de most, hogy a trónörökös itt járt értesítették, hogy van már a vizslának kölyke, melyet azután a trónörökös 600 frtéért vett meg.

* **Az erdélyi gazdasági-egylet** május 2-án d. e. 10 órakor tartotta br. Kemény Gábor elnöklete alatt évi rendes közgyűlést. Az egylet vagyoni állapotáról je-lentjük, hogy az mindenkben megfelel az 1884-ki

Az öreg még nagyobbat káromkodott és na-gyobb füstöt bocsátott, de mondani csak annyit mondott: „Keressen magának az Andor! Aztán hozzá fogott és irt nagy öreg betűkkel levelet, de hogy mit irt benne azt még a feleségének sem mon-dotta.

Egy pár hónap megint csak eltelt és megint jött a levél:

Kedves papa!

Nem szeretsz te engem, ha szeretnél, teljesitet volna kérésemet. Az Andor az óta éjszaka sem ül itthon; mikor haza jön . . . jaj istenem! nem jó volna azt neked tudni, hogy mit csinál én velem. Azt mondja, hogy te még vissza tudnád adni a mi boldogságunkat, én ugyan már nem hiszem, ha sze-retsz, add meg Andornak a mit kér, hiszen azt mondja ő, hogy ugy is az enyémet adod. A mult-kor — ő akkor sem volt itthon — valami durva emberek voltak itt s valami pecsétet ütöttek az ajtó homlokára s azt mondták, hogy az annyit teszen: hogy ami itt van csak nyolcz napig a miénk. Sokat sirok. Ha Andortól kérdek valamit, csak annyit mond, hogy a fősvény apád az oka, csak ő segít-het. Segíts hát. Edith.

Az öreg Kisfalvi iszonyut káromkodott s be-hívta az asszonyt s csak annyit mondott neki:

— Megölted a leányodat!

Az asszony mesterileg hökkent meg a szóra s végig futá a levelet. Adni kell nekik — szolt — mért zsuporgatod magadnál a vagyonodat, hisz már öreg vagy — csak az övé lesz, akkor megjavul az Andor.

Az öreg Kisfalvi oda nézett nagy szürke sze-meivel, haragosan megrángatta bozontos szemöldeit.

— Oda adjam ugy-e, hogy elprédálja az And-or, s mikor nem lesz, elűzze azt a szerencsétlen leányt az Andor, a te Andorod. Eredj hozd haza azt a leányt, mert ha én megyek utána, megfojtom azt a léhütöt, az Andort.

zárlatnak, s korántsem áll hátrább amannál. Az 1885-iki zárszámadásból kitünik, hogy az 1884-ki áthozatal-lal együtt, mely 105.368 frtot tesz ki, az egylet bevé-tele 121,824 frtra rug. Kiadás ugyanennyi volt. A pénztár érték állománya az 1885. évi decz. 31-iki zárlat szerint, melyet a pénztárvizsgáló bizottság tételenként jóváhagyott, a következő: Magyar aranyjáradék kötvényekben 57500 frt. Magyar papíráradék kötvényekben 12700 frt. Erdélyi fölterhementesítési kötvények-ben és pedig egyleti alaptőke p. p. 1809. o. é. 1890 forint. Bors-alapítvány p. p. 2000, o. é. 2100 forint. Összesen 3990. Főösszeg 74190 frt. Takarékpénztári elhelyezményben 99 frt. Készpénzben bevétel 1885-ről áthozva mint pénztár maradvány 116 frt, ehez járult 1886. január 1-től ápril 24-ig 2117 frt, összesen 2234 frt. Kiadás 1886. január 1-től ápril 24-ig 1635 frt. Pénztár maradvány 599 frt. Értékpapirban 1886-ban befolyt 1 db. magyarországi földterhement. kötvény névleg. ért. pp. 500 frt.

* **Uj lópor fajok.** A vadászati és ezéllövészeti-lő-porfajok ellen a vadászoknak sok panasz volt. Végre a közös hadügyminiszter intézkedett, hogy a bajon se-gitve legyen, s olyan lópor fajok gyártassanak, a me-lyek a külföldi lóporokkal kiállják a mérleget. Ez uj gyártmányok „kiválóan finom fajok“ elnevezés alatt zárt czimlapos papír vagy bádóg-tokokban jönnek ke-reskedésbe. Hengeralku papírtokokban 100 és 250 grammos csomagokban 21, illetve 52 kr, négyszögü bádoghüvelyekben fél vagy egy kilogramm lópor 1-11, illetve 2-15 kr. A közönség közelebbi tájékoztatása vé-get utasítvák az elárusítók, hogy hirdetés-alakban nyomtatott leírását adják az uj lóporfajoknak. Az el-árusítóknak felbontott csomagokat árusítaniok nem szabad.

* **A borgyártás eltiltása** tárgyában a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteriumban tartott ér-dokes tanácskozásairól a következő értesítést vesszük. Matlekovits államtitkár a gyűlést megnyitván, első kér-désül a gyártott borok fogalmának definiczióját tüzi ki; oly definicziót kívánván, mely a gyártást eltiltása, de a helyes kezeléshez szükséges ingredienciák és eljá-rások alkalmazását ki ne zárja. Az albizottság javas-lata e definicziót következőleg adja: „Gyártott borok-nak azok tekintetnek, melyek nem kizárólvg szőlőnedv-ből (mustból) — vagy tiszta cukor, szesz hozzáadásá-val vagy a nélkül, — hanem vízből, szeszből, borkő-savból, gliczerinből, seprőből és más bort alkotó anyag-ok összetételéből, vagy ily elegynek természetes bor-rali keverésével állittatnak elő.“ A tanácskozás végered-ményképpen, az értekezlet megállapodásait az elnök nagyjában a következőleg összegezi. A borgyártás ha-tározottan eltiltatik. A borgyártás fogalma nagyjában az albizottság javaslata értelmében állapittatik meg, azaz gyártott bornak tekintendők mindazon italok, me-lyek nem kizárólag szőlőnedvből állittatnak elő. E szőlőnedv must alakjában vegyitizta cukorral vagy szeszszel, — kifort állapotban pedig vegyitizta szesz-szel (de nem higitott szeszszel) javítható — a rationalis kezelés követelte ingredienciák és eljárások is alkal-mazhatók; de az albizottsági javaslatban említett bor-alkotó alkotórészek hozzátétele tilos, — különösen tilos a vízzel való szaporítás, valamint tilos a fehér bornak vöröstre festése. A pezsgőborok, gyógyborok és (korlá-tolt mennyiségben) a lőre előállításán nem esik a bor-gyártás fogalma alá. E definiczió alapján a ministe-rium meg fogja kísérteni a törvényjavaslatnak ujból való szövegezését, különös tekintettel a végrehajtás kö-vetelményeire, a fennálló és a törvényjavaslat által érin-tett törvényekre stb.

* **Az „Ermelléki Híradó“-ban** olvassuk: A husvéti ünnepekre én is átlátogattam a szomszéd Szilágy megye

Kisfalviné addig készült Pestre, addig csinál-tatta a divatos ruhákat, kalapokat, hogy míg elké-szült, megint jött egy levél, Edith irta, nagyon ke-vés volt benne:

Vigyél haza — beteg vagyok, a jácmin bokor tövében akarom, hogy megássák siromat.

Edith.

Az öreg Kisfalvi meg se mutatta a levelet az asszonynak, másnap elindult s harmadnap délután a beteges, megtört, ingadozó Edittel ezen szókkal nyitott be feleségéhez:

— Megölted leányodat!

Az asszony, ki akkor is a tükör előtt állott, hátra vetette fejét, egy hosszú sikoly és ájulva dőlt a pamlagra, megirigyelhette volna töle e jelenetet bármelyik primadonna. Kisfalvi megfogta leánya kezét s ott hagyták kecses helyzetében pihenni az urnót.

Alig másnap délután összerebbent a falusi társaság a tisztartóknál, csak a papnét nem hívta a házi asszony, a mutuj nem tudott beszélni semmi jót a lakadalomról.

A tisztartóné himlőhelyes arcza ki volt gyu-ladva most a kárörömtől.

— Na a gögös Kisfalviné, megölte a leányát!

Jaj ha látnátok azt a szerencsétlen teremtest, elszá-radt, letört, csak a szemfedelet kell rá teríteni! . . . Kedves Tercsikém, be jó órában született! . . . Nem, nem sajnálom azt a gögös asszonyt, — azt a kacza-gós leányt sem . . . nem . . . ugy kell neki! A káröröm nem talált viszhangra a társaságban, min-den ajkon az igazi fájdalom tört ki e sohajban:

— Szegény Edith!

*

. . . . Ősz volt, komor, rideg ősz.

A madárdal elnémult, a virág elhullatta szir-mait, a nap ragyogó sugarait szürke felhő takarta el, künn haldoklik a természet — benn a szobában haldoklik Kisfalvi Edith.

szép fekvésű Sz. Somlyó város kedves barátságos la-kói közé, hol ünnep másodnapján a műkedvelő-társulat által a „Peleskei nótárius“ ezimű darab került színre kitűnő sikerrel, különösen a műkedvelők nök oly ottho-niasan érezték magokat, mintha csak a színészi pálya mesterségük lenne, oly ügyesek voltak mind, hogy ki-vételt alig tudnák tenni, a serfőző szobaleánya például oly ügyesen adta szerepét, hogy szinte magannak is kedvem lett volna vénségem daczára serfőző legénynek beállani. A tündér ki az alvilágból jött fel, már ha a menyországból szállott volna le sem lehetett volna szebb és kedvesebb, s így vala az mind egytől-egyig. Az elő-adás 12 óra után végződött, s utánna a néző téren a székek félrerakattak s a fiatalság elkezdte a jó ropogó csárdást, mely kivilágos viradtig tartott. — De ezt én egyáltalában nem esudálom, mert Sz.-Somlyón minden mulatság, vagy összejövétel rendesen ily kedélyesen szo-kott végződni.

CSARNOK

A kanczalista.

— Korrajz. —

Irtá: Csillag.

(Folytatás.)

Aratáskor, egy forró nyári napon délelőtt 10 óra-kor echós kocsin vendég érkezett Jó Bálinthoz; ven-dég a legveszedelmesebb fajtából . . . egy hazi kém Spitzpuber Oszkár es. főhadnagy személyében. Igen gyanusnak tűnt fel ugyanis, hogy Jó Bálintnak „családi bevallasában“ annyi firokona van; valamen-nyi hadköteles, aztán mind elpárolognak, mint a kán-for ha rosz szél támad . . . Ezt a dolgot a német gyo-mor nem emészthette meg, no hiszen magyarul volt csinálva!

Remegve fogadta Jó Bálint Spitzpubert . . . gondolt Kalotai Farkasra, ki jó mosszire, a dolgosok-nál inspektorkodik, s csak estére jó haza . . .

Spitzpuber sturmolta a leányok szívét; ezek pedig kedvébe jártak, csakhogy Kalotainak drága éle-tét biztosítsák, Eleonora a kelletén tul hódolt a vesze-delmes udvarlónak. Szegény Eleonóra sohajtott Kalo-tai. midőn a kokketteget — habár mondvá csinált volt — látta a vacsora alatt! Szegény Eleonora nagy áldozatra szántad el magad! . . .

Az utolsó vacsora után titkos bucsuzás követke-zett, sirt Jó Bálint sirt a jó házi asszony, sirtak a le-nyok is keservesen . . . E pillanatban Kalotai is oly gyenge lett, mint valami ájuldozó dáma. Reggel már nem volt látható a kémlés tárgya P-be küldte Jó Bá-lint ígás szekéren, ismét a pitykés dolmányban Konok kasznárhoz ellenőrnek.

1852. febr. 20-án Eleonora napját megelőző szom-baton Konok ur így szolt Kalotai ellenőréhez: ma Ele-onora névestére megyünk Nádastóra Zódagiekhoz, ön

. . . . A jácmin bokor tövében ássátok meg a sirt . . . Tavasszal ha kinyílik, ráhajlik virágaival.. legalább nem kell koszorut tenni reá; a kis madár oda száll párjával csicseregni s ha elveszti párját, oda jön elsírni bánatát, mint akkor . . . akkor . . . azon a szép virágos tavaszon . . . Andor, ha te en-gem szerettél volna... nem szerettél... Megbocsátok

A vén hársfáról az ablak alatt egyenként hull alá az elsárgult levél, Kisfalvi Edittől egy hosszú sohajban vált el a Mlek.

A gögös anya megtörve zokog, az apa feldult arczzal jár keresztül a szobákon:

— Megölöm, megölöm a gyilkost, a gazembert!

Eltemették Kisfalvi Editet a jácmin bokor tö-vébe, a tiszteletes ajkairól a szívekig hatott a bu-csuszó, az anya, a gögös, büszke nő — oda omolva a sir göröngyeire — göresösen zokogott, az apa mint egy sebzett oroszlán ordított fel koronként:

— Megölöm a gyilkost, a gazembert!

Nem volt szem, hogy száraz maradt volna, — nem volt egy kéz, hogy egy utolsó göröngyöt ne dobott volna a koporsóra, nem volt ember, ki arra a lelketlen kufárra, ki ezt a szép viragot letörte, — ne mondta volna: verje meg az Isten!

A sirhalom fel domborult a koporsó felett, a jácmin bokor rá-rá hullatott egy-egy elszáradt leve-let, az őszi szél szomorú bugással „csendről nyuga-lomról beszélt“, a gyász dal elhangzott, a gyászki-séret oszladozott s egyik-másik ajakáról szomorú sohajjal kelt a szó:

A tizenharmadik!

*

Ősz volt, komor, fénytelen, rideg ősz.

megvacsoráltatja a gyermekeket, intézkedéseit megteszi s utánunk lovagol — akarom! parancsolom, hogy így legyen érte! —

— Érttem — mondá Kalotai zsarnokságáról nevezetes kasznárjának — de én nem megyek; a rámbizottakat elvégzem, aztán nekem is van hová Eleonora estére menjek, mennem kell . . .

— M—a—j—d meglátjuk — ordit dühében Konok ur, tudja semmi ellen mondás, ön köteles utánunk jönni, ezzel a kasznár ur méltó társával, sátán oldalbordájával elhajtatott szittkokkal helyettesítvén a köszönést rendes szokás szerint.

Kalotai a gyermekeket megvacsoráltatta, pláne a 6-ikat egy satnya fiúcskát czuczlival étette meg, mindnyájukat lefektette, s miután elaludtak átlavagolt Jó Bálintékhoz.

Nagy lett az öröm izraelben! a nagyszámu vendégség, a háziak mind annyian nagy ovációkkal fogadták Kalotai Farkast.

Mint hervadt virág a harmattól, újra éledt Eleonora is, midőn csaknem két havi időköz után épen névestéjén láthatta Kalotait, a feledhetlent. Jó bor, jó zene, szép leányok alig fértek a házban széles jó kedvükkel . . . Kalotai is igen boldognak érezte magát, mert semmi Spitzpüber nemüt nem látott a vendégkoszoruban! Dalolta is kedvencez dalait: „Tul a tiszán fehér kendő lengedez“ stb. sor jött még a „Hej dinom dánomra“ is.

Éjjelután 3 órakor Kalotai, ki legkésőbb érkezett letelebb készült s hagyta el a társaságot, mert a kasznárt otthon akarta fogadni, kora reggeli intézkedéseit is végezni.

A bucsu pillanatban nagyszöveget ütött a Kalotai fejébe Eleonora sápadtsága, mit addig észre sem vett. „Isten veled! szerettelek — sugta Eleonora Kalotainak — sirass meg ha meghalok! . . . Spitzpüber megcsalt!“

* * *

Az óra 10-re jár. Konok villás reggelinél ül. Az epe dolgozik . . . egy falat sem izlik. Megtanítom! egy lény a földön, ki megszegte parancsomat . . . Hol van az a bitang?!

— Lelkem ne rontad magad — szól hízogó szokatlan nyájassággal a kasznárné, épen itt jó az ellenőr . . .

— Hát azt a ki felmarkolta ragyogó mindeneágét hol bitangolt az éjszaka? főrméd a kasznár ur az egészen nyugott kedélyű Kalotaira — szedte-vedte nyomorult tekergő . . .

— Kérem kasznár ur — szól Kalotai sertett önértzettel, minden nekem szánt czímet tartson meg magának!! én nem inasa vagyok a kasznár urnak, hanem ellenőre s bár fuj mint egy vadkan, meg nem ijeszt..

— Hát mi az? — sipit Konokné asszony, nem fél, hogy felpofozza uram magát is, mint a kocsisát az este?

— Olyan nincs asszonyom — mordul neki Kalotai is ajkát harapdosva. Abban a perczen ha egy ujjal érint a kasznár ur „csirke fiók“ lesz a markomban, kitekerem a nyakát, megfojtom erre esküszöm! . . . Jelentem, hogy a malaczokat, bárányoka lebélyegeztet tettem; a cséplés foly, s ezzel reportját végezvén Kalotai kirohant az ebédőlőből oly lökést adva az üveges ajtófélszárnyának, mintha azon akarná jelezni, hogy fogja a kasznár urat össze zuzni ha szemtelenkedik!!

Délután Angyalosi Sándor a kasznár sógora benyit a Kalotai szobájába, ki épen akkor lemondását írta meg.

— Megtaláltalak! . . . jól mondták! . . . te vagy édes Farkas? jer e tiszta baráti kobeirel s te itt vagy? hát hogy jöhetsz ki sógorommal, goromba kasznárodal?!

— Édes Sándor — mond Kalotai örvendek, hogy látlak, fájdalom nem sokáig maradok sógorodnál, mert a mai, s tegnapi „affer“ után nem élhetünk együtt! Tudtam — kiált Angyalosi — tudtam, hogy azal a barommal nem jó ki senki!! S miután Kalotai mindent elsorolt úgy a mint történt, karonfogva, mintegy erőszakkal vitte Kalotait a kasznárhoz.

— Te! te! te! veszett marha te! — ordit dühében Angyalosi a sógorára, te marhák közt inventált tulok te, te megsértetted az ellenőrdöt, tudod-e ki ez az ember te pödegrás görény? Borrulj térdre előtte!! csókolj kezét egy 3-ik zászlóalynál arany portupét viselt honvédtisztnek, egykori kanczalistának, legkedvesebb barátomnak, kövesd meg különben megsemmisítek!

Még tovább is tartott volna a bűjti predikáció, de jónak látta a kasznár ur is megtörödni, kit csakugyan sok bűn terhelt. Gyáván lesütött szemmel közelítvén Kalotaihoz, megfogta kezét s bocsánatot kért.

— Kasznár ur! — mond Kalotai soha sem törekedtem egyébre, mint hogy becsületem után megdőljek. Fogadjá lemondásomat, engemet D-re intézőtisztnek hivott meg gróf Gyöngyházi ó nagyméltósága 1200 frt évi fizetéssel, láthatja, hogy nem az a minék tartott; vegye szíves tudomásul!

— Kasznár ur! — mond Kalotai soha sem törekedtem egyébre, mint hogy becsületem után megdőljek. Fogadjá lemondásomat, engemet D-re intézőtisztnek hivott meg gróf Gyöngyházi ó nagyméltósága 1200 frt évi fizetéssel, láthatja, hogy nem az a minék tartott; vegye szíves tudomásul!

— Kasznár ur! — mond Kalotai soha sem törekedtem egyébre, mint hogy becsületem után megdőljek. Fogadjá lemondásomat, engemet D-re intézőtisztnek hivott meg gróf Gyöngyházi ó nagyméltósága 1200 frt évi fizetéssel, láthatja, hogy nem az a minék tartott; vegye szíves tudomásul!

— Kasznár ur! — mond Kalotai soha sem törekedtem egyébre, mint hogy becsületem után megdőljek. Fogadjá lemondásomat, engemet D-re intézőtisztnek hivott meg gróf Gyöngyházi ó nagyméltósága 1200 frt évi fizetéssel, láthatja, hogy nem az a minék tartott; vegye szíves tudomásul!

— Kasznár ur! — mond Kalotai soha sem törekedtem egyébre, mint hogy becsületem után megdőljek. Fogadjá lemondásomat, engemet D-re intézőtisztnek hivott meg gróf Gyöngyházi ó nagyméltósága 1200 frt évi fizetéssel, láthatja, hogy nem az a minék tartott; vegye szíves tudomásul!

Angyalosi lecsendesítvé a vihart, szélesendben hazatavazott. Előbb megígértette Kalotaival, hogy Sándor estére eljön.

*
(Vége köv.)
*

Hirdetések.

Szilágymegye alispánjától.

4255—1886.

Hirdetmény.

Szilágymegye központi és járási szolgaszemélyzete számára az 1886. évre szükséges 19 ártilla, 19 magyar nadrag, 19 mellény, 19 nyakkendő, 19 nadrágszif, 18 darab sapka veres posztóból és 1 kalap beszerzése, illetőleg elkészítése czéljából 200, kétszáz frt, — továbbá 19 pár nyári és 19 pár téli csizma előállítására végett 260, kétszázhatvan frt kiküldetési ár mellett *folyó évi május hó 20-ik napjának* d. e. 9 s következő óráiban Zilahon, a megyeháza nagytermében nyilvános árlejtés fogván tartatni arra vállalkozni kívánók azon értesítéssel hivatnak meg, hogy a fentirt ruhák előállításához szükséges posztót és béliést a megye fogja adni s hogy a kiténtetett kiküldetési árak 10%-át az árlejtés alkalmával bánatpénzül készpénzben lefizetni kötelesek lesznek.

Az árlejtés megkezdése előtt alulirt alispánhoz címzett vagy közvetlenül beadott zárt ajánlatok (offer) is elfogadhatnak, ha azok a szükséges bánatpénzt magukban foglalják. Az árlejtésre kiténtetett idő — tehát 9 óra után beadni szándékolt zárt ajánlatok elfogadhatni nem fognak.

Az árlejtési részletes feltételek az alispáni irodában a hivatalos órák alatt megtekinthetők. Zilah, 1886. május hó 8-án.

S Z I K S Z A I,
alispán.

69—1—1

73. 1886. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a sz.-somlyói kir. járásbíróság 320.—1886. számú végzése által a krasznamegyei takarékpénztár javára Matolsy Gyula ellen 300 frt tőke, ennek 1886. év okt. hó 20. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 45 frt 85 kr perkölség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bírósággal lefoglalt és 530 frtra becsült szarvasmarhából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek 382.—1886. sz. kiküldetést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Kr.-Horvátbiban leendő eszközzésére 1886. évi május hó 17-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kiténtetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Az előtvezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Sz.-Somlyón, 1886. évi május 3 napján.
MÁRKUS GUSZTÁV
kir. bir. végrehajtó.

65.—1—1.

1460.—1886.

Arlejtési hirdetmény.

A magyar-alkói körjegyzőség székhelyén M.-Valkón emelendő körjegyzői lak és irodai helyiség felépítésének biztosítására f. évi május hó 20-ának d. e. 9 órájkor M.-Valkó község-házánál nyilvános árlejtés fog tartatni.

A megye tkts. közgyűlése által jóváhagyott építési terv és költségvetés, valamint egyéb feltételek e hivatalnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

A krasznai járás szolgabírójától.
Krasznán, 1886. május 5-én.

N A G Y D O M O K O S,
szolgabíró.

64.—1—1.

78—1886. p. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó közhírré teszi, hogy a sz.-somlyói járásbíróság 2123.—1884. sz. alatti végzése alapján Borzse Mihály részére Boncze Juon és Mikuláj ellen 65 frt tőke, ennek 1882. évi május hó 5-ik napjától számítandó 6% kamatai s eddig összesen 31 frt 90 kr költségek erejéig elrendelt végrehajtás alkalmával lefoglalt és 322 frtra becsült takarmány és szarvasmarhából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 1195.—1886. sz. alatti kiküldő végzés folytán a helyszínén Tótfaluban a község-házánál leendő eszközzésére 1886. évi május hó 17-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kiténtetik, s ahhoz a venni szándékozók az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-ai hivatkozással meghívhatnak.

Kelt Sz.-Somlyón, 1886. május 1.
V I R Á G L Á S Z L Ó,
kir. bvégrehajtó.

66.—1—1.

5148—1885. tkvi sz.

Arverési hirdetmény.

Gencsy Sándornak és Egri Bettának — mint a néhai gróf Degenfeld Imre örökösei engedménycsének Szathmáry Dániel elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés 2650 frt 73 ¼ kr tőke, ennek 1872. évi aug. hó 3-tól járó 6% kamatai, 37 frt eddigi, 33 frt 50 kr jelen árverés kérésű és a további költségek erejéig, — továbbá: özv. Brüll Izsáknának 305—1886. számú kérényén folytatán 378 frt tőke, 1881. január 1-től járó 6% kamat, 46 frt 40 kr eddigi, 7 frt 60 kr árverés-kérésű és a további költségek erejéig; valamint a kir. adófeliügyelőnek 497—1886. sz. a. kérelme folytán — 2267 frt 26 és fél kr adóilletéki tartozás, ennek 6% kamatai — 5 frt 50 kr árverés kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén, határidőül 1886. évi május hó 26-án d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő ezen kir. járásbíróság telekhivatalába kiténtetik: az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatik meg:

I. Elárvereztetnek szükség esetére a kiküldetési áron alól is a végrehajtást szenvedő Szathmáry Dánielnek következő ingatlan tartozékostól, u. m.

a., a sz.-somlyói 327. tjkéből a 386. sz. a. belsőségnek és a rajta levő 126. számú házának, a melléképületeknek végrehajtást szenvedőt illető fele része 1068 frt kiküldetési ár mellett. Ezen belsőségnek és épületeknek, Réner Ottiliát illető másik fele része, s tartozéka a V. t. cz. 156. §. c., pontjához képest nem adatik el.

b., A sz.-somlyói 1200. tjkéből a Szathmáry Dánielt kizárólag illető alábbi ingatlanok egyes részletekint és pedig a 2770. számú szőlő és erdő 1038 frt; a 2770. a., sz. a. szőlő, erdő és ház 696 frt; a 2770. b. számú erdő 141 frt; a 2782/a számú legelő 301 frt, s végre a 2767. sz. a. szőlő és gyümölcsös 75 frt kiküldetési ár mellett.

c., a goroszlói 123. tjkéből a 448. és 773. sz. a. a tagbirtok tetejében levő szőlők épületestől és tartozékokkal 2259 frt 50 kr kiküldetési ár mellett,

d., a goroszlói 123. és 124. tjkéből 370. 372. 412. 413. 417. 906. 907. 985. 1043. 1059. 1060. 1074. 1075. 1114. 1122. 1127. és 1234-ik sz. a. ingatlanoknak megfelelőleg kiosztott tagbirtok egészben és együttesen 12158 frt 50 kr kiküldetési ár mellett.

A d., pont alatt felsorolt ingatlanok együttes vételárának 1/3-ad része a goroszlói 123. tjkéből 1/3-ad része pedig a 124. tjkéből jelzálogos követelések a jár. fedezésére lesz fordítandó.

II. Árverelni szándékozók (kivételek nélkül) tartoznak a kiküldetési ár tizszázötödét készpénzben vagy ovadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezésétől nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a sz.-somlyói 1200. tjkéből ingatlanok után a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, ellenben a sz.-somlyói 327. tjkéből a goroszlói 123. és 124. tjkéből ingatlanok vételárának felét a leütéstől 3, másik felét pedig a bánatpénz betudása mellett újabb három hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Goroszlói községi előjáróságnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1886. február 18-án.

D O B O L Y I,

68—1—1

kir. járásbíró.

126—1886. tkvi sz.

Arverési hirdetmény.

Bartha Antalnak Bartha Miklós elleni végrehajtási ügyében a bírói árverés 182 frt 65 kr tőke, ennek 1870 évi február hó 28-tól járó 6% kamatai, 36 frt 97 kr perbeli, 7 frt 50 kr végrehajtási, 11 frt 30 kr árverés-kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül 1886. évi május hó 31-én d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő ezen kir. járásbíróság telekhivatalában kiténtetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereztetnek szükség esetére a kiküldetési áron alól is, végrehajtást szenvedő Bartha Miklóstól és a V. t. 156. §-ánál fogva többi közös birtokos társaitól is

a., a sz.-somlyói 189. tjkében 206. sz. a. bejegyzett taksás telek a rajta levő 504. számú házzal, s tartozékaival 620 frt kiküldetési ár mellett.

b., a sz.-somlyói 780. tjkében együtt a végrehajtást szenvedő Bartha Miklós tulajdonánál bejegyzett 1137. sz. a. szántóföld kiküldetési ára 82 frt.

II. Árverelni szándékozók tartoznak a kiküldetési ár tizszázötödét készpénzben, vagy ovadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét, a leütéstől egy, a másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letét hivatalnál a letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1886. márczius 22-én.

D O B O L Y I,

67—1—1

kir. járásbíró.